

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra MINA

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 1: Naturbørn", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 1: Naturbørn*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen03val-shoot-idm140012638324352.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 1: Naturbørn

... Det er altsammen Kyllingsorger, og Gudvéd, om det kan nogen Sinde blive anderledes med en Ungkarl? I har nu valgt Jer en anden Del. Alma mater Ceres! Huset og den trygge 174 Arne. Blomstring og Frugtbarhed. Grundlag for en ny Slægt med stærkere muret Aand. Men saa begynder Vuggen at gaa. Og Digteren synger Visselulle. - Saa er jeg fra et Literatur- standpunkt lige saa gærne, ja heller Hanekylling endnu. Gott im Himmel, saa den menneskelige Aand er indskrænket, klæbrig, stenet. Og den skulde ranke sig i svære Buer og Pilastre. Den skulde synge som en Lærke ud over Lande, Øer, Skove og Byer. Den skulde kende det svimlende smaa og omfatte Verden som Gud, i hvis Hjærne Kloder og Solsystemer kun er Molekuler. Men hvor tager vi saa frie og saa stolte Sjæle fra? I det forsonende og forklarende svarbrev undergår disse linjer nu en drastisk omtolkning. Det er nu Naturen, der er indskrænket, klæbrig, stenet, og udtrykkene er ment som en selvanklage: *Dernæst - men du er dog ogsaa græsselig dum - forklarede jeg dig, at jeg søgte efter værdigere Æmner, men at Naturen er saa ihængende, klæbrig og stenet, og at vore fleste Sorger er Kyllingesorger, baade naar vi synger om Pigebørn, og naar vi synger Visselulle. Des værre falder vi altid tilbage i os selv. Vi er jo ikke Guder. Vort Tonehjærte er ikke en Lærkes, vor Aands ranke Buer og Pilastre er kun en flygtig Maaneskinsdrøm.* Og den lidt taktløse bemærkning om Digteren, der synger Visselulle var heller ikke så slemt ment; SC forsikrer, at han ingenlunde nærer foragt for *Frugtbarhedens Gudinde, naar hun blot kommer i et passende Selskab af alle de Guder, som bo paa Olymp*, men anklagen mod Kyllingesorger for at være et overfladisk skriveri vil han dog ikke sidde overhørig: *"Slaa ikke Smut paa Vandet", siger du ogsaa - C'est justement, hvad jeg aldrig har gjort. Havde jeg villet slaa Smut, skulde du se, hvilken Reol af Bøger jeg allerede havde haft færdig. Min Ulykke f. Ex. i "Kyllingerne" er snarere en for stor Fordybelse. Nej, men sig, hvorledes man kan hæve sig over al Verden og se svimlende stort paa den og dog samtidig kan være fordybet i den; da vil jeg være dig taknemlig.*